

Arrest

nr. 316 894 van 19 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 13 februari 2024 waarbij er wordt besloten tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

2. Overeenkomstig artikel 57/6/5, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) neemt de commissaris-generaal een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming indien de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum

en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft. Gelet op het bepaalde in artikel 18, § 2, eerste lid van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hierna: KB CGVS), bedroeg de door de Koning bepaalde redelijke termijn om schriftelijk een geldige reden mee te delen voor de afwezigheid te dezen 15 dagen na de vastgestelde datum van het gehoor.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het aangetekend schrijven waarbij ze werd opgeroepen voor haar persoonlijk onderhoud op 18 januari 2024. Volgens de commissaris-generaal heeft ze geen geldige reden meegedeeld om haar afwezigheid te rechtvaardigen binnen de termijn van vijftien dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

3. Artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verzoekende partij een woonplaats in België dient te kiezen. Volgens dit artikel is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van de verzoekende partij verstuurd wordt door middel van een ter post aangetekende zending.

Artikel 7 van het KB CGVS stelt dat bovenop de verzendingsprocedure voorgeschreven bij artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal of zijn gemachtigde ter informatie een kopie van elke verzending per gewone post naar de effectieve woonplaats van de verzoeker.

4. In het administratief dossier bevindt zich de aangetekende brief gericht aan de verzoekende partij die haar oproept voor het persoonlijk onderhoud op 18 januari 2024. Deze brief werd gezonden naar het volgende adres "Kardinaal Cardijnlaan 38 2630 AARTSELAAR". Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij hier inderdaad woonplaatskeuze heeft gedaan. Op basis van de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat deze brief daadwerkelijk per aangetekende zending werd opgestuurd naar de verzoekende partij daar er geen bewijs van de aangetekende zending wordt opgenomen in het administratief dossier.

De oproeping voor het persoonlijk onderhoud dat in toepassing van artikel 7 van het KB CGVS werd opgestuurd per gewone post naar de verzoekende partij, werd teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen omdat volgens de postdiensten de brief niet kon worden bezorgd. Uit het administratief dossier kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal naar aanleiding van het terug ontvangen van deze brief door de postdiensten een nieuwe poging heeft ondernomen om de verzoekende partij op te roepen voor haar persoonlijk onderhoud. Een bewijs hiervan kan in ieder geval niet worden teruggevonden in het administratief dossier.

5. Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij worden gevolgd wanneer deze stelt in het verzoekschrift dat ze de oproeping voor haar persoonlijk onderhoud niet zou hebben ontvangen.

Aangezien de verzoekende partij niet op de hoogte was van haar oproeping tot een persoonlijk onderhoud stelt de commissaris-generaal in bestreden beslissing onterecht dat:

"Hierbij meld ik u dat ik de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming beëindig op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

U heeft namelijk geen gevolg gegeven aan mijn schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 18/01/2024 opriep voor een persoonlijk onderhoud. U heeft mij geen geldige reden meegedeeld om uw afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van vijftien dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de door u ingezette asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen."

6. Bijgevolg lijkt het erop dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat de commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geschonden."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 18 juli 2024 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VwP verwijst naar de nieuwe stukken die ze per aanvullende nota heeft overgemaakt. Ze geeft hierbij toelichting, stellende dat de oproeping correct is verlopen via de gekozen woonplaats, ook werd een oproeping verstuurd naar het verblijfsadres krachtens art. 7 van het KB. Haar stuk 2 verwijst naar de tussenkomst van de dominus litis op 13 juni '23 n.a.v. de 1ste VIB, de tussenkomst van deze advocaat n.a.v. de 2de VIB dateert van na de bestreden beslissing waardoor de CGVS VzP niet op de hoogte via dat kanaal kon brengen.

VzP is het hiermee niet eens want de naam van de dominus litis zat in haar dossier gezien haar 1ste VIB en dus hadden ze haar wel degelijk kunnen verwittigen. Ze bevestigt de oproeping voor haar 2de VIB-gehoor niet ontvangen te hebben. Dergelijk verzendbewijs is geen bewijs van VzP te hebben bereikt. Dit stelt het probleem van toepassing van de procedure. Er is een hogere rechtsnorm geschonden, deze staat boven dit bewijs van verzending. VzP verwijst naar haar verzoekschrift.”

4. De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking.

4.1. Thans ligt met de door verwerende partij op 29 mei 2024 bij aanvullende nota overgemaakte stukken van de post, in de aanvullende nota aangeduid als *“Registerd Mail Out (BrusselsX) d.d. 04/01/2024”* wel bewijs voor dat het CGVS op 4 januari 2024 een aangetekende zending naar de door verzoekende partij gekozen woonplaats te Aartselaar heeft verstuurd.

Artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“oproeping en aanvragen om inlichtingen geldig verstuurd kunnen worden naar de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs”* (artikel 51/2, zesde lid).

Artikel 57/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt eveneens dat *“Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, kunnen de oproeping en de aanvragen om inlichtingen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of zijn gemachtigde worden verstuurd naar de in artikel 51/2 bedoelde gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs”* (artikel 57/8, eerste lid).

Overeenkomstig artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet is *“Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, (...) elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs.”* (artikel 51/2, vijfde lid).

In casu is de kennisgeving aldus wel degelijk rechtsgeldig geschied. De oproeping werd immers naar de gekozen woonplaats van verzoekende partij te Aartselaar verstuurd bij een ter post aangetekende zending, zoals wettelijk voorgeschreven.

4.2. De argumentatie van verzoekende partij ter zitting doet aan die vaststelling geen afbreuk. Verzoekende partij haar algemene opmerking dat zo'n dergelijk verzendbewijs geen bewijs is dat die aangetekende zending haar heeft bereikt, wijzigt immers niets aan de vaststelling dat de oproeping aldus wel degelijk op een correcte en rechtsgeldige wijze werd verstuurd. Verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. In weerwil van wat zij lijkt voor te houden, dient het CGVS niet te bewijzen dat zij die oproepingsbrief ook effectief in handen heeft gehad. Het volstaat dat deze op een correcte en geldige wijze werd verstuurd, zoals hier het geval is.

4.3. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt tevens dat, bovenop voormelde aangetekende zending naar de door verzoekende partij gekozen woonplaats, de verwerende partij ter informatie de oproepingsbrief eveneens per gewone post heeft verstuurd naar datzelfde adres te Aartselaar. Deze brief werd door de postdiensten teruggestuurd naar de verwerende partij, met als vermelding op de enveloppe: *“niet conforme bus”*.

De commissaris-generaal was hiertoe geenszins verplicht en dit was overigens van geen/weinig nut aangezien *in casu* de gekozen woonplaats van verzoekende partij dezelfde is als haar effectieve woonplaats te Aartselaar.

Aangezien heden wel bewijs voorligt dat verzoekende partij effectief door middel van een aangetekende zending werd opgeroepen voor het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, verplichtte niets het Commissariaat-generaal ertoe om, zoals in de beschikking op basis van de toen voorliggende elementen werd gesteld, na het terug ontvangen van de oproepingsbrief per gewone post, met de vermelding 'niet conforme bus', nogmaals een poging te doen om verzoekende partij op te roepen voor haar persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Voorts waar uit het administratief dossier blijkt dat de per gewone post verstuurde oproepingsbrief teruggestuurd werd naar het CGVS met de mededeling dat deze niet kon worden bezorgd omdat verzoekende partij niet beschikt over een conforme brievenbus, nergens uit de stukken in het dossier blijkt dat de aangetekende zending om diezelfde of een andere reden niet kon worden bezorgd op datzelfde adres, de gekozen woonplaats van verzoekende partij te Aartselaar.

Uit de gegevens die voorliggen, blijkt dat verzoekende partij wel degelijk op een correcte, rechtsgeldige wijze bij aangetekende brief werd opgeroepen op de door haar gekozen woonplaats, zo wordt benadrukt.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er *in casu* sprake zou zijn van een fout van de post en/of dat er zich andere omstandigheden hebben voorgedaan die maken dat zij om redenen buiten haar wil niet op de hoogte kon zijn van die aangetekend verstuurde oproepingsbrief.

Overigens is er, zo stipt de Raad nog aan, geen sanctie voorzien indien de commissaris-generaal of zijn gemachtigde geen kopie van de oproeping heeft verstuurd naar de effectieve woonplaats van de verzoeker, waarbij wordt herhaald dat *in casu* verzoekende partij haar gekozen woonplaats en effectieve woonplaats hetzelfde (adres) zijn.

4.4. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat, waar artikel 7, § 1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voorziet dat bovenop de verzendingsprocedure voorgeschreven bij artikel 51/2, zesde lid van de Vreemdelingenwet, de commissaris-generaal of zijn gemachtigde "*ter informatie*" een kopie van elke verzending per gewone post, per fax of per e-mail naar de advocaat van de verzoeker verstuurt, dit hier niet is gebeurd, en dit om de volgende reden: "*Geen tussenkomst advocaat gemeld*". (zie in het administratief dossier de "Technische fiche bij beslissingen tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming").

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat bij mail van 22 februari 2024 de advocaat van verzoekende partij aan het CGVS heeft laten weten de raadvrouw van verzoekende partij te zijn, een tiental dagen dus na de bestreden beslissing "*Beëindiging van de behandeling van het verzoek*" van 13 februari 2024.

Waar ter zitting op de tussenkomst van de *dominus litis* op 13 juni 2023 naar aanleiding van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming in België wordt gewezen, is dit irrelevant aangezien het thans verzoekende partij haar tweede verzoek om internationale bescherming in België betreft, ingediend op 7 november 2023. Verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming in België werd definitief afgesloten, waardoor (het document inzake) de aanstelling van haar *dominus litis* destijds, niet ter zake doet bij huidig volgend verzoek.

De advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting kan niet worden gevolgd in zijn betoog ter zitting dat, aangezien de naam van de *dominus litis* in het dossier zit gezien haar eerste beschermingsverzoek, de verwerende partij deze dus wel degelijk hadden kunnen verwittigen. Het komt immers aan de verzoeker om internationale bescherming toe om het CGVS er zelf uitdrukkelijk van op de hoogte te brengen (bijstand van) een advocaat te hebben. In het geval de verzoeker om internationale bescherming over een advocaat beschikt, komt het de verzoeker toe om deze in te lichten over de stand van zijn procedure.

Van de verwerende partij kan bezwaarlijk (ernstig) worden verwacht bij een volgend verzoek -tweede, derde of zoveelste-, uit te pluizen welke advocaat/advocaten de verzoeker eerder bij een vorig beschermingsverzoek had, laat staan om, zoals verzoekende partij hier lijkt voor te houden minstens te suggereren, ieder advocaat waarvan de verzoeker om internationale bescherming in het verleden bijstand genoot bij een volgend verzoek opnieuw aan te schrijven bij kennisgevingen aan de verzoeker.

Het komt daarentegen de verzoeker om internationale bescherming toe om zelf, of via die advocaat, aan het CGVS te melden dat men de bijstand van een advocaat geniet. Dit geschiedde in het kader van huidig volgend, tweede verzoek om internationale pas na datum van de bestreden beslissing, waardoor het CGVS hiermee dus geen rekening kon houden, zoals de verwerende partij ter zitting correct opmerkt, stellende dat zij verzoekende partij dus niet via dat kanaal op de hoogte kon brengen van de oproeping voor het persoonlijk onderhoud.

Hoe dan ook dient, en dit in het bijzonder, te worden benadrukt dat de wet (artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet) als uitgangspunt voorziet dat oproepingen zoals *in casu* aan de verzoeker om internationale bescherming worden overgemaakt door middel van een aangetekende brief of per bode tegen ontvangstbewijs op de door hem gekozen woonplaats, en dat wanneer dit gebeurt de kennisgeving geldig is, zoals *in casu*.

Het is slechts bovenop, en zo mogelijk, dat “*ter informatie*” een kopie van elke verzending per gewone post, per fax of per e-mail naar de advocaat van de verzoeker wordt verstuurd. Er wordt verduidelijkt en beklemtoond dat deze oproeping louter ter informatie meegedeeld wordt aan de advocaat.

De kopie van een oproeping die aan de advocaat wordt overgemaakt, heeft dus slechts een informatieve waarde, waardoor geen sanctie is voorzien indien de commissaris-generaal geen kopie van de oproeping heeft verstuurd naar de advocaat. De Raad verwijst hiervoor naar de toelichting in het Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (Verslag aan de Koning, B.S. 27 juni 2018, p. 55415).

4.5. Verzoekende partij werd aldus wel degelijk op een correcte, rechtsgeldige wijze opgeroepen. Zij toont het tegendeel niet aan en toont evenmin aan dat er *in casu* sprake zou zijn van overmacht.

Uit het dossier blijkt dat verzoekende partij naliet om aan de oproeping gevolg te geven, dat zij niet kwam opdagen tijdens het persoonlijk onderhoud en dat zij naliet om binnen de gestelde termijn een geldige reden mee te delen voor haar afwezigheid.

Gelet op het geheel van de gegevens die thans (wel) voorliggen, heeft de commissaris-generaal -in weerswil van wat eerder in de beschikking van 21 mei 2024 werd opgemerkt op basis van de informatie waarover de Raad toen beschikte-, in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Hierbij meld ik u dat ik de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming beëindig op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

U heeft namelijk geen gevolg gegeven aan mijn schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 18/01/2024 opriep voor een persoonlijk onderhoud. U heeft mij geen geldige reden meegedeeld om uw afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van vijftien dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de door u ingezette asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

4.6. De algemene argumentatie van verzoekende partij haar advocaat ter zitting dat er een hogere rechtsnorm is geschonden, en dat deze boven het bewijs van verzending staat, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Er wordt zelfs niet toegelicht om welke hogere rechtsnorm het gaat.

Verzoekende partij slaagt er voorts niet in om met concrete en valabele argumenten aan te tonen of aannemelijk te maken dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte zou hebben besloten tot de beëindiging van haar verzoek op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

4.7. Daar verzoekende partij zonder geldige reden geen gevolg heeft gegeven aan de oproepingsbrief voor een persoonlijk onderhoud, heeft de verwerende partij terecht gesteld dat zij het haar onmogelijk maakt te oordelen of ze nood heeft aan internationale bescherming en dat haar gedrag bovendien blijk geeft van desinteresse in haar asielprocedure. Dat laatste geldt overigens des te meer, gelet op de vaststelling dat verzoekende partij niet aan haar proefstuk toe is, aangezien haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming in België eveneens om diezelfde reden werd afgesloten, aangezien zij ook toen zonder geldige reden geen gevolg gaf aan een oproeping (zie administratief dossier, deel 1e verzoek).

4.8. Waar verzoekende partij voor het overige naar het verzoekschrift verwijst, is dit niet van aard op het voorgaande een ander licht te werpen. Noch in haar verzoekschrift noch ter zitting brengt zij concrete en valabele argumenten aan die een ander licht weten te werpen op voormelde vaststelling dat zij zonder geldige reden geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS, en aldus terecht werd besloten tot de beëdiging van de behandeling van haar huidig volgend verzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS